

Željka Košarić - Safir

NEBO IZA NEBA

digitalne-knjige.com

2024. godine

Naslov: NEBO IZA NEBA

Autor: Željka Košarić – Safiris

Naslovna slika:

nepoznati autori s interneta

*© Copyright Željka Košarić - Safiris. Sva prava pridržana.
Ni jedan dio ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kom
obliku ili na bilo koji način uklopiti u drugi rad, prenijeti u bilo
koju formu: bez pismenog odobrenja autora, uvažavajući sva
autorska prava.*

*Mom tati i svim mojim precima,
posvećujem ovu zbirku, svjetlosni
komadić moje duše kao zahvalu na
darovanim svjetlosnim zagrljajima i
blagoslovima kojima me prate kroz
moja duhovna putovanja.*

Željka Košarić - Safiris

Pripremila : Jadranka Varga

Uredio i obradio: Nenad Grbac

MOLITVA ZA PRETKE

MOLITVA ZA PRETKE

Pitala sam svoje pretke
neznane i znane,
da li netko od njih je
zarobljenik tame?

U nutrini začula sam
nježan tihi glas:
„Moli, dušo Svjetla,
molitvu za nas“

Nisam tada znala
što molitva za njih znači,
možda samo jedno „Hvala!“
začuh glas tad jači:

„Podsjeti nas, dijete milo,
da smo Svjetlost i mi sami
i da sve već što je bilo,
samo put je što nas mami
ne bi li smo opijeni,
materijom dugo snili
na fragmente razliveni
iz bunara tuge pili.“

Kojim putem sada poći
ne bih li ja do njih stigla,
molit' danju il' po noći
kako bi se Svjetlost digla,
prema njima, prema svima,
čiji krug me još dotiče
kad me vuče dolje, cima,

A u meni rijeke huče?

Lučicu sad jednu palim
svjetlo malo, ali snažno
ne znam, možda ću da žalim,
ali znam da to je važno
Osjetiti titraj duše,
miris ruže svud' po sobi
dah što mi kroz kosu puše,
zagrljaj u mekoj robi.

I odjednom srce diše
otvara se put ka Nebu,
molitvu sad duša piše,
suze me u grlu grebu.

I već jedna na put kreće
pada mi na topli dan,
znam da drugu dušu sreće
kojoj šapće: "Nisi sâm".

U nutrini začula sam
nježan, tihi glas:
„Hvala, dušo Svjetla,
na molitvi za nas.“

Često pitam svoje pretke,
neznane i znane
da li netko od njih
još je Zarobljenik tame?

NEBO IZA NEBA

Pogleda uperenog u nebeski svod
mašta pojuri kao svemirski brod
u potrazi za nevidljivim Nebom iza neba
pronaći most što spaja duše, jedino još treba.

A ja ni prvo nebo dotaknuti ne mogu,
dok koračam osjećam otežalu nogu
kroz otvorene oči misao teče
ipak u meni nešto novo se pokreće.

Ni časak ne prođe, ukazuje se put
na trenutak širok je pa tanak kao prut,
sav sjajan od poslanih i pristiglih želja
stepenica svaka je prepuna veselja.

Kristalnih boja bezbrojne su stube
u Nebu iza neba svi grle se i ljube,
šalju mi zagrljaje, radost i pozdrave
energiju toplu da bolesni ozdrave.

I sve ih hvatam u mrežu svoga srca
kad udahnem, u meni životom sve frca,
prepoznajem darove, duša se razgali,
svjetlosnim zagrljajem na svemu se zahvali.

Most što spaja duše sad koristiti treba
kad poželim dotaknuti Nebo iza neba,
koje mi sad ovu pjesmu na dlan stavlja
svakoga tko čita, njome pozdravlja!

MAJČI MOJA DRAGA

Majči moja draga
jesi li mi dobro sada?

Kad pomislim na tebe
zagrlj me energija topla, blaga.

Kroz snove si nježno prošla
s porukom upisanom u životnu knjigu,
zatim si nanovo ka Svjetlosti pošla
iz moje duše uklonila svu tugu i brigu.

Najmilija dušo moja...
i u knjizi staroj pronašla sam poruku za sebe,
rukopisom tvojim piše:
“Volim te i uvijek sam tu za tebe!”
Čak i sada kad nevidljive su mi tvoje oči
niti dodir ruku na koži ne ćutim,
znam... u snove ćeš mi doći,
poruku novu u duši svojoj slutim.

Majči moja mila,
volim te!

Slobodna mi budi!

Ako ikad utonem u tihu tugu,
ti me razbudi...

Usred noći, usred bijela dana,
prepoznat ću svjetlost tvoju
i znat ću da me njome grli
jedna...
jedina....
najmilija moja mama!

Majči moja draga...

LAKU NOĆ, SREĆICE MAMINA!

Dušni je dan ...
sjećanja naviru kao bujica riječna
u svjećnjaku treperi zaigrani plam,
stihovi prolaze kao galaksija mliječna.

Sinoć mi je majčin glas potiho šaputao
neke naše misli ljubavlju tkane
i tko zna kojim je sve stazama lutao
da bi dijete dobilo poruku od mame.

Kako smo si nježno tepati znale,
pričati priče, smijati se često
iza takvog smijeha duše bi zasjale,
a ljubav bi zasjela baš na pravo mjesto.
Pred svaku bismo noć izrekle jednu misao
s kojom bismo obje utonule u san
i nitko je nikada ne bi obrisao,
jer u dušama je zapisan ovaj divan plan.

„Laku noć, srećice mamina.“,
zaiskrile su riječi na jastuku mom
kao da sam sklupčana pored kamina
toplina je ispunila naš prekrasan dom.

I još sad me griju šaputave riječi,
jer ove su misli ljubavlju tkane
i tko zna koje dimenzije glas morao je prijeći
da bi dijete dobilo poruku od mame.

Dušni je dan ...
sjećanja naviru kao riječni slap
u mojoj duši treperi zaigrani plam,
jer ljubav je pristigla kao svjetlosti kap.

SVJEĆICA - SREĆICA

Na današnji datum palim svijeću
za dušu mog davno preminulog tate,
šaljem mu ljubav, oprost i sreću,
čekam zagrljaje da mi se vrate.

Možda kao dijete nisam znala što gubim,
kroz djetinjstvo nisam primila taj dar
da uz majku i očevu dušu ljubim
za mene je bilo sve gotova stvar.

Danas, u duši odrasle žene,
sjećanja prebirem, razlog želim znati,
a tako su rijetke zajedničke uspomene
u minutu jednu sve mogle bi stati.

Ipak u sebi, duboko u sebi,
ljubav osjećam spram duše mi znane
ni mišlju ni rječju da zgriješila ne bih
i osudom ostavila ga pred vratima tame.

Jednom davno, na nekom drugom mjestu
želja nam je bila iskustvo novo steći,
tek danas razumijem njegovu gestu
kojom se svjetlosti pokušao odreći.

A kako duša može sebe izgubiti?
Odlaskom il' bijegom daleko, što dalje,
ipak jedno drugo možemo još ljubiti
kad duša duši svjetlost u vječnosti šalje.

Zaigrani plamen svijeće po sobi sad pleše,
svaki je titraj šaputao :“Hvala,
u tijelu čovjeka duše često griješe,
kroz minutu jednu svu ljubav si mi dala.“

Tako teku razgovori kada duše nam se sretnu
kroz tek rođenu svjetlosnu rječicu,
zaigrani plamen čini jednu kretnju zagonetnu,
dok promatram upaljenu svjećicu-srećicu.

Na današnji datum ja palim svijeću
za dušu mog davno preminulog tate,
šaljem mu ljubav, oprost i sreću
svjetlosni zagrljaji neka mu se vrate.

HIMALAJA

Sklopi dlanove i zatvori oči,
vrhovima prstiju Nebo dodiruješ,
Samo miruj, k tebi Ja ću doći,
uvijek kad srce molitvom umiruješ.

Ne moraš na Himalaju po božanskost doći,
to planinski je lanac od stijena i kamena
po nutrini svojoj ti do sebe kroči,
ja tik sam do tebe, pored tvojih ramena.

Centimetar dva pa još malo niže
gdje 'sred grudi toplo srce kuca svojim ritmom
ne postoji mjesto koje Bogu je bliže,
ispisuju se rime s porukom bitnom.

Kad dlanove sklopiš, u njima sam Ja!
Vrhovima prstiju Mene dodiruješ,
bliže si Nebu, nego cijela Himalaja,
uvijek kad srce molitvom umiruješ

SVETI TRENUTAK

Kad i moja duša odluči prijeći u svjetlost bijelu
i kad zahvali se na ovom darovanom tijelu,
hoćeš li i tad uz mene Ti biti, molim te,
šaputati nježno: "Oprosti sve sebi, raduj se,
volim te..."

Kad duša odluči korak taj učiniti
i krila ka Nebu, u slobodu vinuti,
hoćeš li i tad uz mene biti, molim te,
dahom milovati nježno kroz oproštaj i volim te!

Ako zaborav će na me u tom trenu sjesti,
u svjetlosni zagrljaj moju dušu smjesti,
podsjetnik mi budi na božanski duše dio
koji je iluzijom od mene se krio.

Ti uz mene tad budi i pjevaj mi pjesme
što kroz nas su potekle iz božanske česme,
jer taj je trenutak u vječnosti upisan
nikad ne može biti obrisan.

Kad bi duše samo prepoznati htjele
kako mili anđeli tom prelasku se vesele,
nikad uz tugu opraštali se ne bi,
na svjetlosnom trenutku čestitali bi sebi.

Koliko je ljubavi u tom trenu zbito
kao zrnca pijeska što propušta ih sito,
a svako zrno jedinstveno i ljubavi nosi trag
o životu proteklom, bio težak ili blag.

Kad i moja duša odluči prijeći u svjetlost bijelu
i kad zahvali se na ovom darovanom tijelu,
hoćeš li i tad uz mene Ti biti, molim te,
šaputati nježno: “Oprosti sve sebi, raduj se, volim te!”

MOLITVA SVJETLOSNIH ZAGRLAJA

Dragi Bože,
ispuni Svjetlom Ljubavi svoje
sve one koje beskrajno volim,
ovu molitvu za sve njih molim.

Ispuni Svjetlom Ljubavi svoje
i one koji od Tebe još bježe,
kojima na spomen Imena Tvoga
energije vriju i kože im se ježe.
Sve one koji hodočaste k Tebi,
a nikako Izvor da potraže u sebi.
Ljubavlju i Svjetlom ispuni sada
sve duše koje u neznanju pate,
u pronađenom Znanju nek' Tebi se vrate.
Sve one što shrvani bolešću venu
neka kroz bolest, ka Tebi skrenu.
Ljubavlju i Svjetlom ispuni duše
koje u ratovanju svrhovitost traže,
neka za Tvoj mir, borit im se draže.

Ispuni Svjetlom Ljubavi svoje
biljke, životinje i cijelu planetu,
da ljudska im bića ne nanose štetu.
I Svemir ispuni Ljubavlju i Svjetlom
dimenzije ljudskoj duši neznane
u najmanju česticu neka tvoja Ljubav stane.

I na kraju

Ispuni Svjetlom Ljubavi svoje
moju dušu koja Te voli,

što više Te ljubim,
sve više molim, kroz

Zahvalnost...

Radost..

Suzu ganuća...

Svjesnost da tijelo je tek kućica od pruća
u kojoj vječni Dragulj sjaji,
sve molitve upućene Tebi
Svjetlosni su zagrljaji!

PUTOVANJE DUŠE

PUTOVANJE DUŠE

Vijugavom cestom plovi duša moja,
svaki je zavoj pun duginih boja
koje nebo preslikava na moj sklizak put
čas tamno je obojen, čas zlačano je žut.

Na pola sam puta, možda sam na kraju
kao da je prosinac, a za tren sam u maju,
izvana, iznutra, mješavina boja
duša u odjelu šarolikog kroja.

Svaki šav te halje svoju tajnu krije
jedan tanak kao vlas, u njem' boj se bije,
neki drugi kao rana, kanjon pun je zlata
sakupljenog onih dana što prepuni su bili rata.

Ima šava nevidljivih, svih boja, veličina
oboji ih svjetlost što dolazi s visina,
maleni haljetak duše sad izgleda kao krinolina
koja klizi, valcer pleše, dok joj svira violina.

Stopljena sa stazom svojom, u trenu sad smo jedno
oblak, kiša, munja, grom, sve jednako je vrijedno
kao Svjetlost što me ljubi kroz mješavinu boja,
dok putujem kao duša u odijelu šarolikog kroja.

PRED VRATIMA RAJA

Nadomak vratima raja
na početnoj stanici
ili onoj, na kraju samog kraja,
duša propitkuje sve prohodane pute
one prašnjave, nemirne, uzavrele, ljute.

Prisjeća se staza satkanih od zlaćanih niti
kad je znala bivstvovati u vlastitoj biti,
vrata samo što odškrinula nije
u ključanici nema ključa
kroz nju žarko sunce sije.

Poziva na hrabar korak kojim sve se mijenja,
ali plug od darne ukopan je
u karmi od stijenja,
polako se stijena mrvl,
šljunak,
pijesak,
prah
i kroz ovu spoznaju nestaje sav strah
od prosudbe i osude koje ne postoje
prohodani životi sklad dugine su boje
kao pali anđeo pred vratima raja kleči
ne moli za milost,
već za snagu unutarnju koja dušu liječi.

Svjetlosni je ključ nadomak njenih skuta
još nijansu nježnu treba
da ne bude kruta,

poželi da potok je što kroz šumu teče
ružin grm mirisni, kao poljsko cvijeće
kad aurom osjeti biće koje pati
jedino što u tom trenu duša može dati
ono što skupila je kroz bezbrojne živote
ljubav,
svjetlost,
mir
i zagrljaj dobrote.

Vrata raja jedino se nutrinom otkrivaju
sve dok to ne spoznaju,
duše tiho snivaju,
nadamak vratima raja
na početnoj stanici
ili onoj, na kraju samog kraja.

DA LI VJETAR MOŽDA ZNA?

Da li vjetar možda zna
melodiju duše moje
kad brzinom priče tka
i u njih upliće boje?

Je li kiši možda znana
melodija koju duša sklada
kao kap kad klizi sama
i na suho tlo kad pada?

Možda zemlji već je znan
zvuk kad duša ton izusti
kao cvijet što cvjeta sâm,
dok ga grli korov gusti?

Vatre plam da l' može znati
o toplini duše moje,
kad nutrinu Svjetlost zlati
i u njoj se grle boje?

Anđeo da l' spoznao je
svu beskrajnost duše, tijela,
krilom kad dodirnuo me
i šapnuo mi: „Sad si cijela!“

IME

Kojim imenom si se zvala
kad za postojanje ovog tijela nisi znala?

Jednakim imenom kao i samo Postojanje
imenom koje označava Istinu i Znanje.
Kojom tintom ispisano ti je bilo ime
na kakvom papiru i sa čime?

Energijom prepunom valova i rime,
svjetlosnim kodom što plovio je Oceanom svijesti
kao što danas plovi se brodom
kojim još uvijek možeš u nutrini samu sebe sresti.
I kojim vremenom mjerila si životni tok,
kad nije bilo stresa i svega što stisnuto je u određeni
rok?

Zašto bi Postojanje granicu postavljalo,
u vremenu bez vremena sve se je obnavljalo,
kad puninom vlastitom zaželjelo je prestat' rasti,
jer do tada spoznalo je što to znači bujati i cvasti.

Snagom samog Postojanja u Bitak se pretočilo,
jer u Njemu iz Njega ono se rastočilo,
sve u Svemu ostalo je kao što je bilo
iz Svjetlosti u Svjetlost iznova se slilo,
kao što i sada, u ovome trenu,
budni dio ljubi dušu, usnulu i snenu,
kroz prisjećanja i pitanja ona se obnavlja,
gdje zarez je stavljen, putovanje nastavlja.

Kojim imenom si samu sebe zvala
kad za postojanje ovog tijela nisi znala?
Jednakim imenom kao i samo Postojanje,
imenom koje označava Istinu i Znanje...

BITI SRETNNA, BITI CIJELA

Jednom... davno...
u pradavna vremena
kad nebom smo letjeli kao ptice bijele,
a duše znale za Jednotu
osjećale da su cijele,
jedno s Jednim,
s Bitkom i tijelom
kao zvuk probuđen, dok pleše
tibetanskom zdjelom.

Jesmo li se pogubili u mislima našim
počeli sakupljat' ono čega sad se plašim,
kroz živote putovali s teretom sve težim
od kojeg se ovog trena u sekundi naježim
pa bježim... bježim...

Vratim se kroz misao u pradavna vremena
slušam žubor tajanstveni
da l' potok je ili stijena,
to što šumi pa zastaje, kapne kap po kap,
a ja želim da me grli taj svjetlosni slap,
kad sam nebom letjela kao ptica bijela
Duša bila jedno s Jednim,
osjećala što to znači
biti sretna, biti cijela...

PREPUŠTENA

Bez suvišnih pokreta
bez suvišnih riječi
prepuštam se Energiji
i nastavljam s njom teći

POD ANĐEOSKIM KRILOM

ZAMOLILA SAM ANĐELE

Zamolila sam anđele da pjevaju, dok snivam
našu staru, znanu pjesmu,
ja bih da uživam...

Neka šapću mi na uho najmilije riječi
našu staru, znanu priču,
njome most ću prijeći,
šetat ćemo livadom koja svjetlom sjaji
na njoj kao cvijeće rastu meki zagrljaji,
buket jedan ponijet ću da ga dalje dijelim
i mirisom njegovim bolesnike cijelim.

Zamolila sam anđele da pjevaju, dok sanjam
našu staru, znanu pjesmu,
ja bih da uranjam...
u duboke vode koje svjetlom sjaje
gdje školjke kao biserje kriju zagrljaje,
jednu nisku sedefastu ponijet ću kao dar,
poklon što ga meni šalje moj anđeo čuvar.

Zamolila sam anđele da pjevaju, dok se budim
našu staru, znanu pjesmu
ja bih svemu da se čudim...

Sjajnom zvijezđu neba noćnog,
najtamnijoj tmuni,
okusu soka voćnog,
labuđoj bjelini,
mržnji koja život ruši,

gužvama na stadionu,
razigranoj dječjoj duši,
putniku u avionu
i još mnoštvu stvari raznih,
razgovora pustopraznih,
svemu što me udaljava,
približava samoj sebi...

Zamolila sam anđele da pjevaju često
našu staru, znanu pjesmu
barem jedan ton u meni nek' pronađe svoje mjesto,
titranjem svojim bûdi me, dok snivam
u buđenju duše, ja bih da uživam...

MILIJUN OCEANA

U mojoj nutrini milijun oceana,
a svaki od njih udara o stijene,
a stijene...
nepostojane,
nevidljive,
protočne kao vrijeme...

Čas nalik su na vulkansku lavu
koja u dodiru s vodom zakipi,
pjenušavu crvenu oboji u plavu
u nutrini pukotina
zastenje, zaškripi
i u toj pukotini ocean se rađa
malen,
nemiran,
željan slobode
u njegovoj dubini već stvorena je lađa
raspetih jedara željnih da brode.

U mojoj nutrini milijun oceana,
a svaki od njih
nov ocean stvara,
svjetlost ljubi mjesto
gdje vladala je tama
kroz pjesmu novu o poljupcu progovara.
Svakom rimom udara u stijene
stijene...
nepostojane...
nevidljive...
protočne kao vrijeme...

KAO JEDNO

Energije slap romori
šapuće, po tiho zbori:
„Jedno budi ti sa svime,
kanal si za moje rime
pjevaj, pleši, slikaj, stvaraj
i s nutrinom razgovaraj
u tišini
u milini
kao malen slap ti budi,
uzmi sve što rijeka nudi
pa darove šalji dalje
bez prijestolja i medalje.

Pjevaj, pleši, slikaj, stvaraj
s božanskim razgovaraj
kao jedno sada budi
dlan sam koji svjetlost nudi.

BOŽE SPUŠTENIH VIJEĐA

Pišem Ti pjesmu,
Bože spuštenih vjeđa
u vremena ova teška
čini se da svjetlost je sve bljeđa i bljeđa,
a život ljudski kao odabrana greška.

Šutiš...
smiješak lagani na usnama treperi,
znaš... ili tek slutiš
sekundu kad odabrat ću
biti čovjekom ili postati nalik zvijeri.

Biti čovjekom, što to znači?

Pružiti ruku slabijem kad osjetimo da smo jači,
pokloniti osmijeh, radost neka blista,
spavati snom pravednih, jer savjest je čista,
nahraniti dušu i tijelo gladnih,
pružiti toplinu za doba noći hladnih,
utjeha biti onome tko je traži,
riječ i djelo u suglasju pokaži
i ne boj se prepreka i zamki
molitvom ćeš koračati
ma koliko da led je tanki
i po zaleđenom Oceanu božanske svijesti
u Svjetlosti, jednom u tišini,
pogledati u sebe,
Boga susresti.

A zvijer?

Prepoznaj trenutak kad ona se rađa
uzburkana tad tvoja je unutarnja lađa,
valovi je udaraju o kamene hridi
niti duša išta čuje
niti duša išta vidi,
prepoznaj u sebi taj trenutak sljepila
mamac ti je bačen poput opijuma, ljepila,
toneš tada sve dublje i dublje
za buđenje sada potrebne su posebne trublje.

Pišem Ti pjesmu, Bože spuštenih vjeđa,
tek jedna je u nizu
sve dok riječima oslikavam,
znam da si mi blizu
osjećam tvoj treptaj, mada trepnuo nisi,
gdje god da se okrenem
u svem' stvorenom Ti si.

NEZNALICA

Neznalica sam,
novčanik pun novaca, materija mi je strana
kao da uronim prste u vruć pijesak,
otvori se neka stara rana,
a vrelina pijeska sve jače me žari
začujem tad riječi:

“Za ovakvo blago ti ne mari,
jer jednog ćeš dana odšetati bez njega,
ono ostat će iza tebe
kao vidljiv dio pješčanog brijega,
sve ono što vrijedi, što duši je drago,
skriveno od očiju je
kao najvrijednije tvoje blago.”

Neznalica sam,
kad zašutim, jer tišina mi je draža
od govora, buke, ispraznih riječi,
začujem tad šapat:

“Riječi su teške,
izgovorene britko bez gramatičke greške,
a mogu biti mekše od najmekše vune
milovati nutrinu nježno poput strune,
vrijednost je ova tvojoj duši draga
kad jednom odšetaš izvan tijela,
bit će dio skrivenog blaga
koje će za tobom u Vječnosti teći,
zato uvijek pripazi kako biraš svoje riječi.”

Neznalica sam,
uvijek kad podignem pogled prema gore,
zaslijepi me Svjetlost nebeske zore,
kao osoba bez vida u nepoznato kročim
zaogrnuta plamenom u njemu se smočim,
začujem tad šapat koji dušu liječi:

„Zaslijepljenost tvoju mi skupa ćemo prijeći,
jer kad ne vidiš sjaj izvanjskog svijeta,
iznutra progledaš, svaka čestica je sveta
i sva znanja stopljena u Jednom,
Ono su što dušu tvoju čine toliko vrijednom.
Jer jednog će dana svi odšetati iz tijela,
sad pravi je čas da budeš ono što oduvijek si htjela,
čovjek, žena, duša, svjetlost Božjeg dlana
čiji zagrljaj poželjet će i najtamnija tama.“

Neznalica sam,
kad god pomislim koliko malo znam o svemu,
naiđe taj šapat, nalik je na sjenu,
čas ga ima
pa se čini kako trag se njegov u dubini gubi
odjekuje kroz dušu:

“Ljubav daruj, sama ljubav budi.“

PRIČAT ĆU TI O BOGU

Pričat ću ti o Bogu
gdje god stignem,
kad god mogu,
pisat ću o Njemu pjesme
Svjetlosne i sjajne,
nek' u srce trag donesu
poput zvijezde sjajne.

Posebno za trenutke kad potonu lađe,
u tom trenu
svjetionik ja ću biti
brodolomcu spas,
put do kopna nek' pronađe.

Pjesme neće glasne biti,
neće ih prepoznat svatko
sve će se iz srca sliti
grlit će te nježno, slatko.
A ti uživaj, kreni dalje,
načina je bezbroj da se ljubav šalje,
Ovo je tek djelić priče s Nebeskih daljina
Gdje potoci stihova teku,
piše ih Tišina.

Pjevat ću ti o Bogu
gdje god stignem
kad god mogu...

ANĐEOSKA KLUPICA

Na drvenoj klupici anđeo sjedi
prolaznike promatra pa nešto proslijedi,
nevidljivom tintom ispisuje po zraku
vjetrom pošalje, zabilješku svaku.

Prema nebu, prema gore
strpljivo on grije guzu cijele noći sve do zore.

Baš je danas sjeo
i dugo već čeka,
klupa je stara i nije baš meka
kao oblak plavi na kojem on spava
od čekanja ga već zaboljela i glava.

Malene je nogice prekrižio lako
da krilca su otežala ne vidi svatko,
samo šumske vile što kriomice vire,
dok su ljudi kao slijepi, hodajući žmire.

Tu i tamo malo dijete na klupicu sjedne
i bakice stare, umorne i žedne,
popričaju s anđelom, jer ga srcem vide,
drugi kad ga ugledaju kao da se stide
naglas reći cijelom svijetu da anđeli postoje,
izabrali su živjet' šutke, a glasnosti se boje.

Na drvenoj klupici anđeo još uvijek sjedi,
prolaznike promatra pa ljubav proslijedi
onu koju dobio je od djeteta i bake stare
pošalje ih onima što za njega ne mare,
možda će i oni jednom pored njega sjesti,
strpljivo on čeka
zna da će ih sresti!

Malene je nogice prekrižio lako
ugledati ga može apsolutno svatko!

POD ANĐEOSKIM KRILOM

Sjedim na balkonu
pod anđeoskim krilom,
pijuckam sok od cikle
ležerno, sa stilom
svijet se oko mene bûdi,
tišina se pretvara u zvukove kotača
moje tijelo istog trena
za slatkišem žudi,
pojela bih sada barem
dva rum čoko kolača.

Na dijete sam,
ali danas je petak!
A za nju je najbolji ponedjeljak dan,
ja dižem se kao metak
da ostvarim svoj san,
hmhhh....
ormar je prazan, nema slatkiša,
a u frižideru nema ni „slaniša“,
samo cikla, paradajz i paprike dio
„deja vu“ trenutak koji se već zbio.

Dijeta se nastavlja,
a još započela nije,
na balkonu čudan zvuk,
netko mi se smije
čistina, praznina niti žive duše,

tihi povjetarac počinje da puše,
sok od cikle na stoliću
iz čaše me gleda,
kažu, ako voliš ciklu,
kosa nije sijeda
niti šlaufić oko pasa ti imati nećeš
još ako i usput psića svojega prošećeš.

Sad odmori malo
na balkonu pod anđeoskim krilom
sok od cikle pijuckaj
ležerno, sa stilom,
kao da je panaceum ovog života
pod anđeoskim krilom, znaj,
čista si ljepota!

SVJETLOSNA MREŽA

NAPIŠI JEDNU SVJETLOSNU

Pisala bih kad bih znala
kako riječ potonulu
iz dubine povući gore,
kako reći tiho: „Hvala“,
kap sam koja moli more
da joj dar svoj ponudi,
dio duše koji sniva
valom svojim nek' razbudi.

Pisala bih kad bih znala
kako riječ odletjelu
iz daljine dozvat' k sebi,
kako reći tiho :“Hvala“,
predugo već letim k Tebi
ne bih li prepoznala
svu ljepotu koju dijeliš,
dio duše koji sniva
milozvukom ti sad cijeliš.

Svjetlosnu sad jednu pišem,
jer me šapat Tvoj doziva
pišem, stanem pa obrišem
dio duše koji sniva
ne bih li na mjesto snova
svjesnost utkala u ovu pjesmu,
spoznala sve što je nova
otkopčala kožu tijesnu,

rasula se preko zvijezda
i svih nebeskih planeta,
osjetila bitnost gnijezda
svu slobodu ptičjeg leta.

I dok letom sve otkrivam,
shvatih, ja još uvijek snivam...

Tek me svjetlost ove pjesme
podsjeti, kap sam s Tvoje česme
i da poziv što ga ćutim
poručuje nek' ušutim
i zacijelim kožu tijesnu
kako začula bih u nutrini:

„Daj, napiši jednu svjetlosnu!“

RADOSNA VRBA

Rasplela je svoje smaragdne kose,
sunčevim sjajem okitila grane
kao maleni dragulji kapljice su rose,
na svakom listiću bar po jedan stane.

Vjetar kad zapuše kroz lelujavu kosu,
nakit zatreperi svjetlošću obasjan
lahorastim dahom on poljubi rosu,
izađe iz krošnje strastven i glasan.

A granje se njiše, radosno poje,
doziva u krošnju dvije ptice male
koje će na njima sviti sad gnjezdašce svoje
i veselim cvrkutom svemu se zahvale.

Vjeverica baršunasta skakuće po travi
i ona je u krošnji učestali gost,
plodnost šumskog drveća na ovom mjestu slavi,
a grančice joj služe kao čovjeku most.

Leptiri i bubamare lepršaju sneno
na vrbinoj su kosi ukras svakog dana,
povremeno zaluta i plavetno vreteno
često smiraj ovdje potražim i sama.

Zašto joj je čovjek tužno ime dao,
kad su kose njene radosti sjaj
kao da ljepotu ovu prepoznati nije znao,
kad ugledaš vrbu, prolazniče znaj!

To radosno je biće,
treperavo zrači
podno krošnje stani
osjeti je na tren,
dok upijaš snagu, spoznaj što to znači
dobiti kroz žamor granja, blagoslov njen.

Nećeš je više nazivati tužnom,
jer je tuga duši njenoj nepoznati pojam
niti ćeš je ikad više doživljavati ružnom,
ispunit će tebe sasvim drugi dojam.

Rasplela je svoje smaragdne kose,
sunčevim sjajem ispunila grane
kao maleni dragulji kapljice su rose,
koje duši mojoj uzdah uvijek izmame.

PJESMA NENAPISANA

Jednom davno
bila sam pjesma nenapisana,
a riječi su ipak kroz mene plovile
sve dok rukom Tvojom ne postadoh ispisana
na svjetlosnu udicu one su se ulovile
pa od toga trena
u mrežu Tvoje ljubavi,
ljubav je moja zapletena,
dok noću zaranjam dubinama svojim
u potrazi za biserom nutrine
udahe i urone nevješto brojim.

Svakim je udahom sve više pitanja,
izdahom putujem,
sve više je skitanja
kojima pratim nevidljive stope
sjetim se na Te, kad kazaljke se preklope
sjećanja naviru kao bujica riječna
i na tren osjetih da znam, Ljubav je ova vječna...

Jednom davno
bili smo pjesma, Ti i ja kao Jedno,
onda sam zaboravila što duši je vrijedno,
odletjela sam iz te pjesme samo na tren
i nečemu nepoznatom do tada,
postala suviše lak plijen,
duša je ušla u ulogu žrtve
postavila granice, iscrtala crte
vječnost je pretvorila u kratak hod po žici

na krilima zavidjela leptiru i ptici
sve dok nije utihnula u sebi,
tog trena započela povratak ka Tebi,
jedinoj Svjetlosti, jedinoj rimi
postala pjesma u vlastitoj Tišini.

Sad riječi ponovno kroz mene teku,
a Ti, Oceane moj,
iz oduvijek u zauvijek grliš ovu rijeku.

LOVAC NA OBLAKE

On putuje svjetovima, oblake lovi...

A oblaci su nestašni kao i snovi
čim jednog sustigne, drugi utekne,
negdje na nebu novog prijatelja stekne
pa udruženo bježe pred usamljenim lovcem
kojem plaća ne pristiže uplatom ni novcem,
nego od svakog uhvaćenog oblačka
on na dar dobije dio sunčanog tračka
koji je ulovljen bio među pahuljastim svijetom
kad oblak je odlučio zatamniti dan,
prosuti se kišom, travnjakom i cvijetom,
pokloniti sebe kao oblačasti san.

On putuje dalje, oblake lovi...

Pokušava zatočiti slobodan let
pa oblak plavičasti krletkom sad plovi
kao u vazi otkinut' cvijet
koji je s nebom dodir izgubio
ne sjeća se više što svrha mu je bila,
kad svojim je kapljicama svod nebeski ljubio,
putovao njime bez perja i krila,
samo ga je vjetar u daljine tjerao,
poljupcima snažnim uzdrmao nutrinu
ne znajući što je tim dodirom smjerao,
kapima poželio zemaljsku blizinu.

Oblaci namreškani zatočeni stoje
prepušteni lovcu, jer ga se ne boje!

Pušteni će biti u nečiji san,
zaboravljeni opet kad osvanut će dan
kako bi se iznova već stvorili sutra
u nekim drugim snovima,
putovali do jutra.

Na maštovitom platnu unutarnjeg neba.
Lovac na oblake je baš ono što nam sada treba!

NIŠTA, BAŠ NIŠTA...

Pitala sam anđela svog:

„Što, anđele, tražiš od mene?“

U duši odjek je šapata tvog:

„Ništa, baš ništa...,

Osim ispuniti svo tvoje vrijeme,
poljupcima svjetlosnim što preci ti ih šalju
kad bezvremenim stazama putuju do tebe,
ne bi li kroz dimenzije preletjeli udaljenost najdalju
i kao dar poklonili ti taj mrvičasti dio sebe.

Ništa, baš ništa...,

Osim molitve kojom zahvalu izustiš
pa njome zaogrneš nevidljive svjetove
i pri tom tugu s duše otpustiš
kao tek procvale trešnjine cvjetove.

Ništa, baš ništa...

Što zemaljskim bi novcem kupljeno bilo
u tom Ništa cijeli naš je svijet
u kojem se zbiva sve što se već zbililo,
a hod po životnoj stazi nalik je na let,

kojim te pozivamo u kraljevstvo naše
bez krune i kralja, bez ikakve granice,
gdje piju se kapi iz svjetlosne čaše,
a duše su razigrane plodne oranice
na kojima je posijano sjeme života
iz kojeg se rađa sva ljubav svijeta.

Ništa... u kojem krije se ljepota!

Baš ništa... u lotosu koji upravo cvijeta!”

PJESMA

Svjedok prošlih vremena,
sadašnjeg trenutka
prepuna tišine,
lakoće ,
strasti
ili teškog bremena
koju u budućnosti netko pročitao bude
i prema ritmu riječi prosudio
neznanog pjesnika...
događaje...
ljude...

Pjesma...

Leptirica plaha koja preobrazbu nudi,
dok čitaš ove riječi
sama riječ budi,
nadoveži se ritmom srca na otkucaj rime
i biti ćeš ponesena,
opijena,
začarana ti njime.

U ritmu je kód samo duši čitljiv,
kao bambus na vjetru on je savitljiv
ukomponiran u slapu oživljenih riječi
kad stopiš se s njim, počinješ teći.

Kako ponireš sve dublje i dublje,
sad odjednom čuješ zvuk nebeske trublje
frula si u koju udah je ubačen
kad stih udahneš, tek onda je shvaćen.

Pjesma...

Čujno nečujna šapat svoj ti nudi,
kad pročitaš pjesmu,
sama pjesma budi....

SVJETLOSNA MREŽA

Svjetlost tkaju vrijedne ruke
nevidljivo oku tkanje,
sve iz srca,
i bez muke
usred Duše grade zdanje.

Od kamena ono nije,
u njem' nema niti buke,
iznutra ga sunce grije
svjetlosne su ove ruke!

Svaki pokret mrežu tka
zlačani je konac spaja,
pun dobrote i bez zla
od početka sve do kraja.

A čim tkanje se zgotovi,
mreža mir svoj širi dalje,
tamom gdje još hode ratovi,
svjetlost svoju ona šalje...

Tkaju svjetlost vrijedne ruke,
srcu vidljivo je ovo tkanje
u radosti i bez muke
rođeno je novo zdanje.

Kristalni atomi sjaje
Kroz Tišinu poju OM,
Duša duši Svjetlost daje
usred mreže naš je dom.

DJELIĆ TVOJE DUŠE SPAVA

Ti sretna si, dušo, cvjetaš svakog trena
bojom svojom cijeli Svemir ljubiš.
Što činiš kad naiđeš na čovjeka snena,
baciš kamen, dotakneš ga svjetlom
ili se netragom izgubiš?

Kad uvidiš kako djelić duše nečije
u pukotini spava
i svjetlost danju upoznalo nije,
ne zna da božansko u svemu stvorenom obitava,
bijesna li si, ogorčena, tužna
ili ti se samo smije?

Jer tvoj izgrađeni svijet stvoren je po tvojoj mjeri
u njemu su sretna bića,
životinje, biljke, ljudi,
sve pjevajući i dišu u tvojoj dobroj namjeri,
ipak, djelić duše tvoje o nečemu još sudi!

Jer djelić tvoje duše spava...

Sve izvan tebe stvoreno je taj komadić da razbudi!
Čovjek koji djelom griješi, mrzi ljude, gazi mrava,
tvoja duša o njemu još olako sudi.

Sati...

dani...

godine...

možda i stotinjak života

ponekad je potrebno da uspavani djelić živne,
i što prvo ugledat će,
mjesto gdje je sva ljepota
ili riječi grube, teške, kivne?

Ti sretna si, dušo, cvjetaš svakog trena
bojom svojom cijeli Svemir ljubiš,
što činiš kad naiđeš na čovjeka snena
baciš kamen, dotakneš ga svjetlom
ili se netragom izgubiš?

CIVILIZACIJA LJUBAVI

NIČIJI PAS

Ničiji sam pas ...
i nemam svoj dom,
čini se da nitko ne čuje moj glas,
a volio bih da me vole cijelom dušom svom.

Prijatelja nemam u ljudskom svijetu,
poslasticu nikada još dobio nisam
zašto sam pristigao na ovu planetu,
kada punim gradom još uvijek sam skitam?

Ničiji sam pas ...
svi bježe od mene, jer njuška nije čista
i na mene svi odjednom viču u glas,
a volio bih i ja da moja dlaka blista.

Da miluje je neka topla ruka
i milozvučan glas mi kaže: „Dođi, ti sada si moj!“,
kad me nešto boli ili mi je muka,
zagrljaje dobijem i ne zna im se broj.

Ničiji sam pas ...
kamenom me gađaju nečija djeca,
tad samo utihnem ne ispustim ni glas
u nutrini duša do beskrajaj zajeca.

Bole me rane, još više ružne riječi,
bole me dani, godine u samoći,
ipak, još vjerujem, ljubav će poteći
dogodit će se čudo i po mene će doći.

Jer ja ... ničiji pas,
u skloništu sam jučer utjehu pronašao,
netko dobar čuo je moj jedva čujan glas
i konačno po mene s osmjehom je došao.

Najtoplije ruke, još toplija duša,
zdjelicu za hranu darovala je meni
kad zalajem tužno, netko me sasluša,
sad vidim svoj odraz u jednoj ljudskoj zjeni.

A čuo sam, od sutra imat ću svoj raj,
topao krevetić, hranu svakog dana,
prijatelj najbolji, bit ću ti, to znaj,
nije mi bitna veličina stana.

Skutrit ću se negdje s dušom punom mira,
mahat ću repićem čim netko me pogleda
i svakome ću dati da me mazi i dira,
tvrđi keksić meni bit će slasniji od meda.

Sad nečiji sam pas!
I imam svoj dom!
Ljudsko biće, čovjek moj, čuo je moj glas,
i volim ga, vjerujte, cijelom dušom svom!

SAMO ZA TEBE

Samo za Tebe
danas ću oslikati crnobijeli svijet,
misao bit će najmekaniji kist,
tinta, svjetlom ispunjen cvijet
riječ poletna kao vjetrom nošen list.

Bajkovito carstvo najdublje nutrine
na časak izronit ću na svjetlo dana,
biserje, smaragde, podvodne rubine
sve dragulje svjesnosti što prekrila je tama.

Darujem Ti ono što oduvijek je Tvoje
i pitam se, mogu li više od tog dati,
kroz sivilo svijeta kad prosipam boje,
može li ugljen kao zlato zasjati?

Samo za Tebe
čarolija je stvorena barem na čas,
otposlana u Svemir kroz dugine boje
i kist, i tinta i riječ, sada moj su glas!
Kroz njih, moje svjetlo ljubi Svjetlo Tvoje.

DUHOVNI VALCER

U najljepše boje okitila si dušu
za duhovni valcer ti polako se spremaš,
mada sa svih strana
čudni vjetrovi pušu,
a tebi se čini kao da drijemaš.

To prijelazno je stanje
kad duša se kreće
ka novim prostranstvima
svih duginih boja,
energiju tuge briše energija sreće
na koraku te svakom prati
anđeoska duša moja.

Jer nas dvoje smo Jedno
ili možda troje?
Možda nas je oduvijek bezbrojan tijek?
Kad u Jednom sljubljene su
sve postojeće boje,
svaka je od njih za neku ranu lijek.

Jer prohodati stazom gdje trnje raste
penjati se strmom liticom života,
čeznuti za krilima što imaju ih laste,
zar u tome ne leži sva skrivena ljepota?

Tko zna koliko staza je pred nama,
svaka od njih vodi nas ka istom cilju
znakovi su pored tebe
od njih skriva se i tama
kad spoznaja zabljesne,
korakom malim savladavaš milju.
I još milijun puta toliko,
kroz milijun udaljenih mjesta
gdje usputna rana, možda je i česta,
samo što te više toliko ne boli,
jer sad znaš da melem tu je
na njoj više nema soli.

Kad neguješ drugo biće, iscjeljuješ sebe,
toliko jednostavno, a u zaboravu leži!
Dodir kad ponudiš, Ja dopirem do tebe,
a čovjek današnjice od toga se ježi.

Najljepšim si bojama ispunila sebe
za duhovni valcer spremna si, mila,
na koraku svakom Ja sam uz tebe
udaljenost nikada manja nije bila.

TAJNAMA ISPUNJENA

Naš pojavni je svijet tajnama ispunjen,
kroz svaku od njih lagan dašak struji
nad svakom nepoznanicom čovjek biva zbunjen
ka željenom odgovoru kroz novu tajnu juri.

Milijarde tajni ispunjava me od rođenja
i rođenje sâm u sebi čaroliju krije,
luč svjetlosna obasjava sva živa stvorenja,
čas utrne jakost, pa eonima snažno grije.

Sve čini se jednostavnim, a mozaik tek nastaje
graditelj u vječnosti - životno poslanje!
Na mjestima gdje sudbina sa sudbinom se sastaje,
biram rođenje, obitelj, ljubav, zvanje.

Obmana? Iluzija? Ili realnost - tko zna?
Pitanja postavljam svojoj nutrini.
Budna li sam il' se budim iz bajkovitog sna?
Što dublje sam unutra, to bliža sam visini.

I ne prođe ni trenutak da dvojnost ne osjećam
najviši sam vrh, najdublja dolina,
svakom novom primisli samu sebe podsjećam
topla sam, i hladna, crna i bijela... praznina.

Tajnama ispunjena,
kroz svaku tajnu lagan dašak struji
još uvijek uspavana, nestrpljivo zbunjena
kroz pitanja ka odgovoru, ona sam koja žuri.

SVRHA ŽIVOTA

Jednom je čovjek pješačio dugo
tražeći u daljini sâm kraj svijeta,
putem on prepoznao nije ništa drugo,
već samo ono što putovanju smeta.

Putovao je danima, noćima dugim
pogleda uperenog ka udaljenom vrhu,
samotno, bez susretanja s bićima drugim,
poželio je spoznati svoju životnu svrhu.

Kako je putovanje odmicalo sve dalje,
umor se uvukao u već ostarjele kosti
primijetio nije putokaze što Nebo ih šalje
ni značenje riječi :“Hvala, molim te, oprosti!”

Iznenada odlučio je u tišini sjesti
zatvoriti oči, prospavati malo
spuštenih vjeđa može li se itko sresti,
nekome je možda i do njega stalo?

Pitanja su odjeknula Svemirom cijelim
tihi vapaj postao je najmoćniji glas,
ovio ga zagrljajem svjetlosno bijelim
i čovjeku darovao dugo tražen spas.

Putovanje još sad traje, u vječnosti on se kreće,
sada zna da u daljini ne postoji kraj svijeta,
putem dijeli sakupljeno što prepuno je sreće
ni najveća prepreka više mu ne smeta.

Putuje danima, noćima dugim
pogleda uperenog ka unutarnjem vrhu,
radosno, u zajedništvu s bićima drugim,
prepoznao on je svoju životnu svrhu.

KAD ČINI SE DA TLO POD NOGAMA IZMIČE

Kad čini se da tlo pod nogama izmiče,
a koračanje nalik je hodu po žici
Duša poželi iz sveg' glasa da poviče:
„Prepusti se letu, nalikuj ptici,
ništa se strašno dogoditi neće,
ako imaš imalo vjere u sebi!”
Odjednom, primijetiš i svijet se okreće
i svakim je pokretom na pomoći tebi.

Vidljivo, nevidljivo,
otvoreno, stidljivo,
bučno ili u tišini,
na daljinu, u blizini,
meko ili hrapavo,
precizno, trapavo,
sanjivo, možda budno,
prema cilju kada kreneš,
ništa nije uzaludno!

Nevidljivi pomagači
smiješe se sa strane
u dušu me znaju,
znane su im stare rane
ne govore ništa niti išta nude
kad izgubim ravnotežu,
pridrže me i ne sude.

Kao da tad' lebdim,
više ne koračam
spoznaja do spoznaje
svu smislenost shvaćam.

Već slijedećeg novog trena
u zaborav sve pada,
jedino što ostalo je
jesu ljubav, vjera, nada!

Kad čini se da tlo pod nogama gubim,
a koračanje nalik je hodu po žici,
Anđeo mi nježno šapne:
"Dijete, ja te ljubim,
prepusti se letu, nalikuj ptici!"

ČUJEŠ LI TAJ ZVUK?

Negdje, u daljini, gromoglasno nešto tutnji
kao da su sva nebesa prepuštena ljutnji,
prema čovječanstvu koje tone, u bezdan, u dubinu,
sve dublje i dublje
pa je Netko odlučio, poslat' će i svoje trublje.

Čuje li ih itko, čuješ li taj zvuk?
Ili ljudskim dušama još odzvanja muk
za kojeg ne postoji alarmni zvon,
čini se kako čovjek čovjeku, tek nesvjesni je klon.

Tu i tamo svjetlo iskri, gle, još ima nade!
Duše koje nalikuju na zvjezdane nomade
koračaju gradovima kao pustinjским dinamama,
traže nove krijesnice međ' sivilom i tminama.

Ipak, nada se ne gubi, dok lutaju kao stranci
susretu se povremeno kao zvjezdoznanci
iz svjetova dalekih paralelno teku,
nadaju se, doživjet će i svjetlosnu rijeku.

Na planetu ovom gdje materija caruje,
a čovječanstvu nije dosta sve što im se daruje,
pohlepnici energije krađu jedni druge,
duše svoje natapaju bujicama tuge.

Vrte se u krug, spiralno na dolje
niti žele osjetiti svjetlosno polje
Koje ih okružuje, nudi im sve Znanje
u čvorovima duše leže, to njihovo je tkanje.

Kako ih dubina vuče, čvorovi su teži
sve je teže oduprijeti se toj paučinastoj mreži
gdje je svjesnost utrnula kao izgorjela šibica,
a duša umrežena kao uhvaćena ribica.

Ona zlatna, čijeg zlata više nema,
oko njene duše pokrov je od stijena
koji sada skinut' može znane trublje zvuk,
čuje li ga itko, ili dušom vlada muk?

Negdje, u daljini, gromoglasno nešto tutnji
kao da su sva nebesa prepuštena ljutnji
prema čovječanstvu koje tone
u bezdan,
u dubinu,
sve dublje i dublje,
pa je Netko odlučio, poslat će nam svoje trublje!

TRAŽILA SAM , TRAŽILA

Tražila sam, tražila, spoznajne safire
izvan sebe, izvan tebe, negdje izvan nas,
oči su nam otvorene, ali duše žmire
sve dok u nutrini svojoj ne pronađemo spas.

Od svih misli razbacanih u olujnome moru
koje su nasukane negdje u dubini
ili su se utkale u koraljnome dvoru
sve u želji da se nađu u bisernoj blizini.

Tražila sam, tražila, mali biser spoznajne
izvan sebe, izvan tebe, negdje izvan nas,
kroz potragu ovu duša sve prepoznaje
u nutrini svojoj kad začula je glas.

Kad oluju savladaš, misao će utihnuti,
ona koja leži negdje u dubini,
kroz potragu ovu dušom ćeš osluhnuti
nutrinu svoju, njezinu Tišinu.

Tražila sam, tražila, spoznajne dragulje
izvan sebe, izvan tebe, negdje izvan nas
što sam više brzala, put trajao je dulje
sve dok s nutrinom nije stopio se glas.

KAKO REĆI NEKOME?

Kako da ti objasnim što osjećam,
jer osjećaji su naši poput paučinastog tkanja,
ono što dušom osjetim kao Svjetlost
u duši tvojoj tek prolaznost je neka
nemir, mašta ili samo sanja?

Kako da ti pokažem put kojim moja duša hodi,
jer putovi su naši dva paralelna svijeta,
jednim moja duša kroz osjećaje brodi,
na tvom putu duša moja možda joj i zasmeta?

Kako da ti kažem nešto, što neizrecive je rime,
opjevano po bezbroj puta na svim jezicima svijeta,
ionako ćeš odmahnuti glavom i reći:
„Što ja sad imam s time?“
I ne znajući, da latice smo jedinstvenog cvijeta.

I putujemo tako kroz eone, vjekove i dane,
u sudaru dva svijeta možda nastat će i jedan novi,
u trenutku kad stope se sva svjetla i sve tame,
jedrenjak ljubavi počinje da plovi.

I kako da ti darujem osjećaj kao kristal čisti,
kad različitost nas u ovom svijetu dijeli,
ona različitost u kojoj smo sljubljeni, a isti,
obojeni tamom, šareni, a opet, svjetlosno bijeli?

DVIJE LUTKE

U kanti za smeće dvije su lutke
prolaznici ne primjećuju,
prolaze šutke
nalik su na ljude današnjih vremena
zaleđen prizor
priljubljenih ramena
bez ruku, dlanova, dodir im je stran
i obje su stale u taj neobičan „stan“,
plastičnu kantu za odbačeno smeće
ukopane u njoj
u svom trenutku sreće.

Možda su ostavljene, onako, nabrzaka,
možda ih je umjetnik pažljivo odložio,
djeluju kao ljudi na okončanju braka
čiji ispit nijedno od njih nije položilo,
priljubljenih lica,
napućenih usnica,
a poljubac nikako da pretoči se u djelo,
tek donji dio obje lutke na mjesto je sjeo.

Pored njih, iz drugih kanti višak smeća viri,
oni ne primjećuju, jer oboje žmiri,
pa se pitam, što je višak u njihovoj priči,
nevidljivi dio tijela
ili vidljiv
koji na nas, ljude današnjice,
uistinu sličići?

U kanti za smeće dvije su lutke
prolaznici ne primjećuju,
prolaze šutke,
tu i tamo nekome su zanimljiv prizor,

sadašnjosti,

budućnosti?

Tren prošlosti uhvaćen
kroz unutarnji retrovizor?

CIVILIZACIJA LJUBAVI

Negdje, u tebi i meni, ovo mjesto blista
ne moraš ga tražiti izvan svoje duše
negdje, u tebi i meni, Ljubav živi čista
djela je izgrađuju, djela je i ruše.

Kad naiđe težak dan i energija tvoja pada,
misao se kao lopov dušom tvojom šeće,
pitaš li se: što bi Ljubav učinila sada,
osjetiš li kako tama k svjetlu se okreće?

Što bi Ljubav učinila s bolesnim tijelom
i sa dušom nekog starca koji usamljeno čeka,
dodir ruke, miris jela, zdjelu s juhom vrelom
i saznanje da je čovjek, a ne odgurnuta, tek
osoba neka.

Što bi Ljubav učinila s izgubljenim strancem
i s dušom koja svijetom bespomoćno luta,
da li bi se okrenula pri susretu s neznancem
ili bi se prignula do dna potrganih skuta?

Što bi Ljubav učinila s oružjem i ratovima
i sa svima koji mir do sada nisu spoznali,
s mladošću izgubljenom i s tužnim svatovima
koji o ljepoti duše ništa nisu doznali?

Što bi Ljubav učinila sa bijesom i mržnjom
i s riječima koje misli odapinju kao strijele,
da li bi se čovjeku obraćala sa sprdnjom,
jer su riječi same poletjeti htjele?

Što bi Ljubav učinila sa šarolikošću svijeta,
gdje je svatko od nas pristigao sa zadaćom svojom,
da li bi dopustila svom cvijeću da procvjeta
i da svijet ukrašava duginom bojom?

Što bi Ljubav učinila kroz stihove i rimu?
Sabrala bi u Knjigu života sva učinjena djela,
u posveti napisala: „Prihvati bonacu, oseku i plimu,
Ljubav je nit zbog koje duša putuje cijela.“

Negdje, u tebi, u meni,
Civilizacija Ljubavi blista
ne moraš je tražiti izvan svoje duše,
negdje, u tebi, u meni, Ljubav živi čista
djela je izgrađuju, djela je i ruše.

ISTINA JE ZASPALA U NAMA

Istina je zaspala u nama,
ljudima ...
U pukotini drijema gdje caruje tama.
Nada li se više čemu? Buđenju? Čudima?

Kakvo bi to čudo moralo osvanuti
da Istina u srcu otvori oči?
Neko novo Sunce da li treba svanuti,
kada dođe taj trenutak,
hoćemo li za to snage svi smoći?

Istina je zaspala u dušama našim
kao da ne želi kapke otvoriti,
pitanja mi naviru,
odgovora da l' se plašim
ili je sve stvar trenutka
u kojem ću se bar nakratko
od bitaka odmoriti?

Istina je zaspala ili samo drijema?
Možda sve je prived, dio igre,
dio želje koja želi biti tiha, mirna, nijema,
jer već sutra živahna je
raspjevana kao pjesma zaigrane čigre.

Istina je utonula negdje u dubinu
kao sidro usidreno o koraljni sprud,
nevidljivo uronjena u ljudsku sudbinu,
dok u carstvu duše vlada dvorjanin lud.

Istina je zaspala u nama,
ljudima ...
U pukotini drijema gdje caruje tama.
Nada li se više čemu?
Buđenju?
Čudima?

JASTUK OD SAVJESTI ČISTE

Da utoneš u miran san,
dovoljan je
jastuk od savjesti čiste
u ovoj priči nitko nije sam,
ljudi dragi,
još uvijek vi svjesni niste!

Na jednoj strani je lovac,
na drugoj srna i lane,
na jednoj strani neustrašivi borac,
na drugoj oni što strahom vas hrane.

Podijeljeni tako u tabora sto
nitko nikome ruku ne pruža,
već podmeće nogu
na ionako sklisko tlo
daruje se trn, a ne mirisna ruža.

Vijekovima traje,
to poznata je igra skrivača
koja uzima sve, a ništa zauzvrat ne daje
osim tuge, boli i plača.

Čovječe!
Razbudi se!
Ovo nisu vremena za stajanje po strani!
Sjeti se...
netko je uvijek uz tebe,

čuva te,
gri,
i brani!

Dovoljna je jedna jedina riječ
i jastuk od savjesti čiste,
da može se u miru na njega leć',
vi svjesni toga još niste!

NA KOZMIČKOJ LIVADI

NA KOZMIČKOJ LIVADI

Kad tišina obuzme sva osjetila moja
iz dubine začuje se bezriječni poj
sa svih strana obgrli me
svijet bezbrojnih boja,
esencije struje zrakom
kao zvjezdanih leptira roj.

Uvlačim u sebe Svemir
pluća mi ispunjava Mjesečev prah
iz korijena prostruji onaj davno znani nemir
širine, prostranstva i ne nije me strah.

Na kozmičkoj livadi tek maleni sam cvijet,
možda je i moja duša Svemir drugoj duši,
kroz energetska polja klizi, otkriva novi svijet
koji se u svakom trenu stvara ili ruši.

I nespješna tog većeg zdanja
omeđena materijom izgrađenog tijela
o širini i prostranstvu u nutrini mojoj sanja,
izdah - udah, nudi joj se tama ili svjetlost bijela.

Kad tišina obuzme sva osjetila moja
iz dubine začuje se bezriječni poj
sa svih strana obgrli me
svijet bezbrojnih boja,
esencije struje zrakom
kao zvjezdanih leptira roj

MJESEČINA U DVOJE

Mjesec je prosuo svoju svjetlost sjajnu
u koralnoj krošnji razotkrio tajnu,
dva paperjasta bića u ponoćnom raju
cvrkutom se dive njegovom sjaju.

Malena su krila još nespremna za let,
a svjetlost ih mami da upoznaju svijet,
Mjesec im šapne: "Sačekajte dan,
Sunce će vas pozvati na let radostan.

Dok ne svane zora, pričat ću vam priče
o vilama šumskim što na ljude sliče,
Pegazu kad juri kroz zvjezdanu noć,
puteljcima kojim još morat ćete proć'."

I dok Mjesec šapuće stihove u nizu,
pjesma je ova svome kraju blizu,
dva paperjasta bića u ponoćnom raju
i dalje se dive Mjesečevom sjaju.

ANĐEOSKA JUTARNJA MEDITACIJA

Zora potihom kroz prozor se javlja,
tijelo uspavano u naručju njiše
svjetlost donosi ozračje slavlja
poruku kroz mene, za mene piše.

Udahni duboko, dublje, još dublje
dozvoli anđelima taj dodir nevidljivi
na buđenje dozivaju paperjaste trublje
naziru se krilati pratioci stidljivi.

Sad zatvori oči, nek' kapci se spuste
ti ćeš ipak vidjeti sve unutar njim očima,
padaju koprene, mrežaste, guste
koje te pokrivaju u snivanju noćima.

Udahni duboko, dublje, kroz tijelo
osjećaš li kako energija teče?
Presvlači aura svjetlosno odijelo
koje će promijeniti već sljedeće veće.

Zatraži od Neba i sve će ti se dati,
oprostivost, milostivost, iscjeljenja trag,
ako poklekneš, unatrag ti se vrati,
jer grli te krilati prijatelj tvoj drag.

Udahni duboko, dublje, do dna
osjetit ćeš kao da ruka te dodiruje,
duša sada zablista u Svjetlosti sva,
um se kroz oluju do bonace smiruje.

Udahni duboko, izdahom otpusti
sva si odjevena u anđeosko ruho,
kad večer se spusti, molitvu izusti,
anđeli te čuvaju i u noćno doba gluho.

Zora potihom kroz prozor se javlja,
tijelo uspavano u naručju njiše
svjetlost donosi ozračje slavlja
poruku kroz mene, za mene piše

UTOČIŠTE

Samoj sebi Utočište budi
ne prosuđuj
ne osuđuj
oprost si ponudi.

Kao barka koju nosi uzavrelo more
i na valima vanjštine ocrtava bore
koje će bonaca uzdignute svijesti
mirnoćom svojom zauvijek zamesti
u dubinama će samo učenje cvasti,
a duša će tvoja rasti i rasti.

U nutrini tvojoj Utočište čeka
odmor koji nudi od života rijeka,
malena pećina, tvoja mirna luka
uvijek kad osjetiš da zaglušuje te buka,
kormilom svojim taj smjer odaberi
primiri, utihni, sve misli saberi
i svjetlosnim sidrom ostvari tišinu
biserom s dna nagradi nutrinu.

Zahvali se Utočištu, Oceanu cijelom
mirno zaplovi pučinom bijelom.

ROĐENJE INSPIRACIJE

Kistom oslikavam beživotno platno,
duginim bojama pokrećem klatno
koje zamahom širi čas svjetlost, čas tamu
ritmičnom kretnjom s jedne na drugu stranu.

I mogla bih se zakleti da platno sad pjeva,
miris boja odašilje jedva čujan ton
između dva poteza
grom odjekuje, munja sijeva
sve odavno već znano srcu je mom.

Inspiracija je rođena
bezbroy puta je obasjala moje staze
nevidljivom rukom, ruka je moja vođena
samo udomljujem cvijeće nutrine
poput davno izrađene kristalne vaze.

Akvarel mojih misli, želja i snova
ocrtava galaksiju bojama akrilnih kapi,
vječna, neuništiva, rođena će biti
jedna inspiracija nova,
jer u Oceanu blaženstva
ni najmanja kap nikada ne hlapi.

STARA DUŠA

Na malenom brdašcu nigdje žive duše
naizgled, sve miruje, u tišinu bježi
povremeno, odnekud, vjetar kad zapuše,
pokoja pahulja iz oblaka sniježi.

Ipak, jedna duša stara ovdje obitava
kao putnik zaostao na peronu sreće,
prema nebu grane još uvijek usmjerava
energiju toplu iz korijena pokreće.

Ne bi se reklo da stablo je živo,
osušene kore, polomljenog granja
ravnotežu gubi, giba se ukrivo
u nutrini duše o beskraju sanja.

Nečujni su razgovori koje ono vodi
s nebeskim svodom, zemljom i vodom,
austom nevidljivom zrakom kada brodi,
Svemirom se kreće misaonim hodom.

Korača i korača, zastane i čeka
hoće li ga zvijezda koja primijetiti u tami,
svake noći kad teče ta svjetlosna rijeka
korijen usidrava, ali nebo mami.

Čvor je svaki kao uteg, miraz iz davnina,
god urezan kao bora, zapis neke bitke,
polomljene grane odraz nemilih sudbina,
dubok korijen ukopan sve do vode pitke.

Kao putnik zaostao na peronu sreće,
nikada se ne bi reklo da to stablo dušu krije
u nutrini sve žubori, energija svud' se kreće
kad korijen usidrava, nebo se smije.

U SNU SAM PLESALA

U snu sam plesala kao derviš, u krug
koji se spiralno uzdizao gore,
svaki je okret bio razriješen dug,
kretnje su bivale opuštene spore.

Sva su se svjetla u meni sastala
u jednoj malenoj središnjoj točki
da bi se iznenada u atome raspala
bila sam nalik kristalnoj vočki.
Prepunoj plodova koji eterično mirišu
svaka je grančica drugim cvijetom cvala,
maleni drhtaj i sve grane se zanjišu
do trenutka kad kretnja u meni nije stala.

Tišina...
udah...
izdah...

Opet sam plesala kao derviš, u krug
sada je krug tonuo u dubinu,
svaki je okret bio razriješen dug
kretnja je budila davno znanu milinu.

Svi su se zvukovi u meni stopili
u jednoj maloj središnjoj niti
da bi kao žedan korijen melodiju popili
prepleteni s njom poželjeli biti.

Prepuni vibracija koje dušu miluju,
svaki je ton dar anđeoske strune,
maleni drhtaj kojim meko dodiruju
božansko u duši kao klupko vune.

Tišina...
udah...
izdah..

U sebi sad plešem kao derviš, u krug
spiralno se uzdižem i tonem do dna.
Tišina, udah, izdah, njiva sam i plug,
okopavam vrt duše kroz trenutke sna.

PUTOVANJE ZVJEZDANIM VLAKOM

Pozvana sam bila na nebesko putovanje
zvjezdanim vlakom kristalnoga kroja
prema mjestu gdje isprepliću se mašta i sanje
gdje postaja je svaka savršenstvo boja.

Vlak je utonuo u zemaljsku dubinu
kao da se tlo samo raširilo
u zagrljaju tople grude prepuštena milini
bućni topot, protok lave, zatim sve se smirilo.

Putnici se smjenjuju, uživam u prizoru
svakojakih bića u središnjemu svijetu
kao da promatram film na televizoru,
putnik sam što putuje u čarobnom letu.

Tek što misao je zaiskrila, negdje u meni
vlak se pokrenuo, juri kroz materiju
ne osjećam prepreku u kamenitoj stijeni,
vodeća je svjetlost nalik na bateriju

Koja ima moć da energiju rastvara
i iznova sakuplja u materiju čvrstu
niti zrno stvorenog pritom se ne razara,
postaja nova nudi novu vrstu.

Vodena bića okružuju me nijemo
iz vlaka ih promatram, dok putujem podmorjem
i oni prate vlak, uspavano, lijeno,
iščekujem buđenje nekim novim obzorjem.

Čim misao je ova kroz nutrinu kapnula,
vlak je zaplovio oceanskim valima
znatiželja znana novu boju došapnula,
putujem kroz pjenu po pješčanim žalima.

Prizori se nižu, to zemaljske su ravni
koje li ljepote pored mene pjevaju,
događaji budući, događaji davni,
oblaci me dozivaju kroz munje što sijevaju.

Istog trenutka lebdimo zrakom,
pahuljasti cvjetovi izmaglicu stvaraju
uistinu, neobično putovanje vlakom
čujem kako do mene bića razgovaraju.

Iznenada napuštamo naš planetarni svijet,
kroz kristalni krov Univerzum blista
cijelom dušom spremna sam za beskrajan let
sviješću mojom šapuće energija čista.

Pogledaj te boje, ružičasto-plave
galaksije razigrano vrte se u krug
i sada i ovdje tvoje postojanje slave,
duša je duši u ljubavi drug.

Na svemirskom se platnu ispisuju riječi
svako je slovo od zvjezdanih niti,
putokaz za staze koje želim prijeći,
vremeplov za događaje koji će se zbiti.

Sinoć pozvana sam bila na nebesko putovanje
zvjezdanim vlakom kristalnoga kroja
prema mjestu gdje isprepliću se mašta i sanje
gdje postaja je svaka savršenstvo boja.

SVJETIONIK

Stoljeća su prohujala, on nijemo stoji
jedini drug mu je svjetioničar stari,
izborano lice desetljeća broji,
ali duša svjetlosna o tome ne mari.

Znao je od prvog dana, svjetionik srce ima,
utkana je ljubav u ponajmanji kamen
toplino oni dijele i kad je zima,
svjetlost šire morem, to zvjezdani je znamen.

Uzak tjesnac opasno je ždrijelo
mnogim je lađama dodijelio kraj,
danju sve nalikuje na Božjih ruku djelo
u olujnim noćima na izgubljeni raj.

Jedrenjaci maleni, bjeličaste lađe,
idiličnu sliku nude prolazniku snenom
od ove morske slike nema ništa slađe,
mudraci bi rekli, meditacija zen-om.

A svjetionik miruje, danju k'o da sniva
unutrašnjost čuva mnoge morske priče,
zalutali pjesnik tad bajkovito uživa
i već nova pjesma u svjetlosti niče.

Sve do ranih noćnih časa
kada sumrak zaljubljeno grli morske vale,
uzdrhtali valić pušta nečujnoga glasa
u nutrini građevine svjetalca se pale.

Dva stara morska vuka, čovjek i stijena
u svjetlosti se stapaju kao biće jedno,
prolazniku sve se čini, građevina ta je nijema,
moreplovcu duši spas kao sidro vrijedno.

MJESEČEV ZAPIS

Koliko je Mjesec ispisao knjiga,
gledajući noću ovozemaljski svijet
da li je u stranicama utkana briga
ili svako slovo nudi zvjezdan cvijet?

Kojim je to pismom ispisao rime,
kriju li ta slova sedefasti sjaj
da li se i Sunce sad takmiči sa njime,
dok po danjem svjetlu nudi blještav sjaj?

Jesu li mu zvijezde podarile moć
ili svoje čari koprenama kriju,
kad zvjezdanim slovima krase mrklu noć
i na Mjesec zaljubljeno svoju svjetlost liju?

Kojom se brzinom stranice pišu,
jesu li to pjesme ili galaktičke bajke,
da li zvijezde padalice greške brzo brišu
je li se zbog riječi vode planetarne hajke?

Možda Mjesec samo prati Mjesečevim okom
događaje, stoljeća, eone ne broji,
jer se treptaj oka mjeri svjetlosnim skokom
kad se zorom nebo budi u ružičastoj boji.

Koliko je Mjesec ispisao knjiga
gledajući noću ovozemaljski svijet
da li je u stranicama utkana briga
ili svako slovo nudi zvjezdaniji cvijet?

LAĐAR

Lađar na lađi neznanog imena
posjećuje Zemlju u daleka vremena,
veslo kad udari po staklenoj vodi,
mine jedan vijek,
drugi vijek polako već hodi.

Ogledava se u zrcalu od zaleđenih kapi
mozaik života bivših što polako sad hlapi,
pita samog sebe: „Zar sve to duša prolaziti je htjela?“
Začuden snagom volje, što ostade cijela,
lađa nježno zapljuskuje,
stvaraju se vali,
prikazuju se litice i mirni morski žali.
Ovo mjesto smiraj nudi
odmor prije puta,
ovaj Lađar ima dušu koja obožava da luta.

Lađar i lađa nedjeljivi su
čine nešto vrijedno,
olujna su mora pomogla
da postanu Jedno!

Neraskidivim konopcem usidreni u Duši
stvoreni usprkos strahu koji zna da guši,
jer bilo je i teških dana
punih borbe, ratovanja, smrti,
u mislima Lađar po prošlosti vrti,
visak na lancu od karika zlatnih
izgovorenih teških riječi,

pogrda raznoraznih.
Mjesečina isplela je svjetlosni put,
podsjeća Lađara nek' ne bude ljut,
jer ne postoje na ovom svijetu dvije iste lađe,
kad to shvate ljudska bića
neće biti rata,
neće biti svađe!

Lađar u lađi neznanog imena
posjećuje zemlje u daleka vremena,
veslo kad udari po staklenoj vodi...
Mine jedan vijek,
novim životom, duša polako već brodi.

MJESEČINA PJESNIKOVIH SNOVA

Mjesec je pred zoru najsjajnije zablistao
po pjesnikovim snovima stranice listao
prva strana... samo praznina,
na drugoj uz nju, mir i tišina,
na trećoj uzdah on je ostavio
Mjesečinom bajnom snove pozdravio.

I odjednom, stranice treperavo dišu
zvjezdanim slovima sanjivo pišu,
na četvrtoj stranici odloženi kist čeka
da uhvati ga u vir od akvarela rijeka,
na strani petoj, duša simbol iscrtava
energije pristižu kao nabujala lava.

Mjesec je pred zoru snove obasjao
namignuo,
prošetao,
na trenutak zastao
po pjesnikovoj duši stranice pisao,
stavio zarez, točku obrisao...

Hodočasti kroz misli, dušu i snove
Mjesečinom ispisuje stihove nove,
jer zna da nadahnuća su k'o Mjesečeve mijene
i pjesme se rode kad za njih dođe vrijeme.

Mjesec je pred zoru najsjajnije zablistao
po pjesnikovim snovima stranice listao...

BIOGRAFIJA

Željka Košarić - Safiris, rođena je 13.3.1967. godine u Zagrebu. Po zanimanju stručna prvostupnica sestrinstva (bacc. med. sestra), obiteljski aromaterapeut i aromamaser.

Tijekom odrastanja postaje svjesna unutarnjeg svijeta koji se nakon Reiki inicijacije 1998. godine živopisno pretočio u stihove. Kroz poeziju otkriva svoj unutarnji svemir ispunjen duhovnim vodičima, anđelima, energijom samoiscjeljivanja, iscjeljivanja čovjeka i planeta Zemlje.

Pjesme i priče objavljivane su joj u Zbirci poezije Erato '04, Webstilus Zbornik (2010), Priče iz knjižnice - "Pod starim krovom knjižnice" (2011). Svojom poezijom sudjelovala je u međunarodnom projektu „100 Thousand Poets for Change”(2011)., stručnom časopisu medicinskih sestara "Moj glas".

Blog:

Željkin Blog "Zvezdani šapat Duše" nalazi se na adresi:

<http://safiris.blog.hr/>

OBJAVLJENE KNJIGE

"Zvezdani šapat Duše" (2009.) tiskano izdanje

"Svjetlosni zagrljaji", (2016.) digitalno i tiskano izdanje

<http://www.digitalne-knjige.com/safiris.php>

"Netko postoji", (2016.) digitalno i tiskano izdanje

<http://www.digitalne-knjige.com/safiris2.php>

"Poezija svemira", (2016.) zajednička zbirka s grupom autora
digitalno i tiskano izdanje

<http://www.digitalne-knjige.com/poezijasvemira.php>

"Kapi rose" (2017) zajednička zbirka s grupom autora

<http://www.digitalne-knjige.com/kapirose.php>

„Kad stih je žedan rime“, (2016., 2024.) digitalno i tiskano izdanje

<https://www.digitalne-knjige.com/safiris3.php>

ZAHVALA „NEBO IZA NEBA“

Zahvaljujem se dragoj prijateljici Jadranki Vargi i gospodinu Nenadu Grpcu na pomoći oko lektoriranja i uređivanja ove zbirke pjesama.

Zahvaljujem i nepoznatim autorima slika koje su mi često bile inspiracija u pisanju pjesme.

Sadržaj:

MOLITVA ZA PRETKE	04
Molitva za pretke	05
Nebo iza neba	07
Majči moja draga	09
Laku noć, srećice mamina	12
Svječica srećica	14
Himalaja	17
Sveti trenutak	18
Molitva svjetlosnih zagrljaja	20
PUTOVANJE DUŠE	22
Putovanje duše	23
Pred vratima raja	24
Da li vjetar možda zna?	26
Ime	27
Biti sretna, biti cijela	30
Prepuštena	31
POD ANĐEOSKIM KRILOM	32
Zamolila sam anđele	33
Milijun oceana	34
Kao Jedno	36
Bože spuštenih vijeda	38
Neznalica	40
Pričat ću ti o Bogu	42
Anđeoska klupica	43
Pod anđeoskim krilom	46

SVJETLOSNA MREŽA	48
Napiši jednu svjetlosnu	49
Radosna vrba	51
Pjesma nenapisana	53
Lovac na oblake	55
Ništa, baš ništa...	57
Pjesma	59
Svjetlosna mreža	61
Djelić tvoje duše spava	62
CIVILIZACIJA LJUBAVI	64
Ničiji pas	65
Samo za tebe	67
Duhovni valcer	68
Tajnama ispunjena	70
Svrha života	72
Kad čini se da tlo pod nogama izmiče	73
Čuješ li taj zvuk?	75
Tražila sam, tražila	77
Kako reći nekome?	78
Dvije lutke	79
Civilizacija ljubavi	82
Isitina je zaspala u nama	84
Jastuk od savjesti čiste	86
NA KOZMIČKOJ LIVADI	88
Na kozmičkoj livadi	79
Mjesečina u dvoje	90
Andeoska jutarnja meditacija	91
Utočište	94

Rođenje inspiracije	95
Stara duša	96
U snu sam plesala	99
Putovanje zvjezdanim vlakom	101
Svjetionik	104
Mjesečev zapis	106
Lađar	107
Mjesečina pjesnikovih snova	109
BIOGRAFIJA	110
OBJAVLJENE KNJIGE	111
ZAHVALA,,NEBO IZA NEBA“	112
SADRŽAJ	113

Željka Košarić - Safiris

NEBO IZA NEBA

Vlastita naklada

*Nenad Grbac
Srednjaci 22, Zagreb
E-mail: digitalne.knjige@gmail.com*

Urednik:
Nenad Grbac

Pripremila:
Jadranka Varga

Košarić - Safiris, Željka

NEBO IZA NEBA

www.digitalne-knjige.com

ISBN 978-953-354-351-2